

Jei bent vienas žmogus visapusiškai ligi galo išgyventų visą savo gyvenimą, suteikdamas kiekvienam savo jausmui pavidalą, kiekvienai minčiai išraišką, kiekvieną savo svajonę paversdamas tikrove, pasaulis gautų tokį šviežią impulsą džiaugsmui, jog mes užmirštume visas viduramžių negalias ir grįžtume prie helenų idealo, o tai gal būtų kas dar nuostabesnio ir vertingesnio. Tačiau net drąsiausias iš mūsų pats savęs bijo. Savęs atsižadėjimas, toji tragiška atgyvena, paveldėta iš laukinių, žalojusių savo kūną, žlugdo mus, griaua mūsų gyvenimą. Mes baudžiami už tai, kad atsižadam savęs. Kiekvienas geismas, kurį bandome užgniaužti, tebetūno mūsų mintyse ir nuodija mus. Kūnas nusideda kartą ir išsivaduoja iš nuodėmės, nes veiksmas - tai savotiškas apsivalymas. Nieko nebelieka, tik malonumo prisiminimas ar saldi atgaila. Vienintelis būdas atsikratyti pagundos - jai pasiduoti. Jeigu spirsies, tavo siela susirgs, ilgėdamasi to, ką pati sau uždraudė, geisdama to, ką jos pačios sukurti siaubingi įstatymai pavertė siaubingais ir neleistiniais dalykais. Sakoma, kad didžiausi pasaulio įvykiai vyksta žmogaus mintyse. Mintyse, ir tik mintyse padaromos pačios didžiausios pasaulio nuodėmės. O tu, nepaisant tavo rausvos kaip rožės žiedas jaunystės ir baltos kaip rožės žiedas skaistybės, tu patyrei aistrų, kurios tave gąsdino, turėjai minčių, kurios tau kėlė siaubą, svajonių ir sapnų, kuriuos vien prisiminus skruostus nupliekstų gėdos raudonis?..